

Arrest

nr. 275 010 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas als volgt voor in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Khemisset (Marokko) op X.

Op 13.11.2009 diende verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag dd. 13.11.2009 werd op 18.06.2012 onontvankelijk verklaard.

Op 22.06.2012 werd beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 18.07.2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

De aanvraag dd. 18.07.2012 werd op 08.10.2012 onontvankelijk verklaard.

Op 10.10.2012 werd verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf door de lokale PZ Damme/Knokke-Heist.

Op 11.10.2012 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, betekend.

Bij verzoekschrift dd. 08.11.2012 vorderde verzoekster de schorsing en de nietigverklaring van de beslissingen dd. 08.10.2012 en 11.10.2012.

Het schorsings- en annulatieberoep werd bij arrest nr. 98 711 dd. 13.03.2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 03.11.2018 werd verzoekster door de politie van de PZ van Damme/Knokke Heist op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. Er werd tevens vastgesteld dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft.

Op 03.11.2018 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Verzoekster heeft tegen de voormelde beslissing een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 218.138 dd. 12.03.2019.

Diezelfde dag werd tevens een inreisverbod opgelegd.

Verzoekster heeft tegen de voormelde beslissing een annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 220.935 dd. 09.05.2019.

Bij aangetekend schrijven dd. 12.11.2021 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 04.01.2022 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de voormelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard.

Op 14.01.2022 heeft verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift neergelegd waarin zij de schorsing en nietigverklaring van de voormelde bestreden vordert.

Dit beroep is nog hangende en gekend onder het rolnr. 273.959.

Op 04.01.2022 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing."

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris neemt op 4 januari 2022 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing met als redengeving:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: E. H.

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Khemisset

Nationaliteit: Marokko+ zoon: E. Y.; °X

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten

:o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonderhouder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert "in hoofdorde" de schending aan van de artikelen 13 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In ondergeschikte orde voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

De 'middelen' worden toegelicht als volgt:

"II.1. In hoofdorde: Eerste middel:

Schending artikel 13 en 74/13 Vreemdelingenwet Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling) Schending zorgvuldigheidsbeginsel Schending artikel 3 EVRM

II.1.1. De verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat ter kennis gegeven werd op 15 maart 2022, in strijd is met de formele motiveringsplicht, artikel 74/13 en artikel 13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt: "Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk emotivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing. De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde. Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDELANOTTE:7

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.1

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen). II.1.3. In de thans bestreden beslissing geeft verwerende partij als reden van de beslissing: II.1.4.

Indien er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, moet steeds duidelijk gemotiveerd worden waarom zulks wordt gedaan en moet -in plaats van automatisch dergelijke beslissing af te geven -automatisch gemotiveerd en nagegaan worden of de uitvoering van dergelijke beslissing geen schending inhoudt van de fundamentele, internationaal gevestigde grondrechten van elkeen.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verwerende partij, onder meer door het indienen van meerdere aanvragen ex. art.9ter Vreemdelingenwet, beschikte. Zoals blijkt uit de aanvraag tot medische regularisatie is verzoekende partij ernstig ziek en kan zij niet terugkeren naar haar land van herkomst omdat er aldaar geen adequate medische behandeling aanwezig is, hetgeen een schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.²

Zelfs al meende verwerende partij al dan niet terecht (Uw Raad moet zich over de weigering tot medisch regularisatie ex. art. 9ter Vreemdelingenwet dd. 4 januari 2022 nog buigen) dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden in het kader van een aanvraag tot 1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.2 EHRM, Tanko v. Finland, nr. 23634/94, 19 mei 1994.⁸ verblijfsmachtiging, dan nog wil dit niet zeggen dat zij geen omstandigheid zijn waarmee rekening kan gehouden worden bij een beslissing om het grondgebied te verlaten.

II.1.5. Maar er is meer. In de thans bestreden beslissing wordt met geen woord gerept over de gezondheidstoestand van verzoekende partij, noch over het gezins- en familieleven van verzoekende partij.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand van verzoekende partij, het feit dat zij hier al jarenlang verblijft en een kind heeft die in België is geboren (Cf. administratief dossier)

II.1.6. Verzoekende partij kan enkel maar concluderen dat de bestreden beslissing, geenszins gesteund is op rechterlijke EN feitelijke motieven.

In die zin zijn de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden! Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, formele motiveringsplicht, artikel 3 EVRM, artikel 13 en artikel 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.

II.2. SUBSIDIAR: Tweede Middel Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van het rechtszekerheidsbeginsel Schending artikel 3 EVRM

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en ⁹draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.³

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsplicht een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verzoekende partij kreeg tevens ten onrechte een ongegrondheidsbeslissing dd. 15 maart 2022. Verzoekende partij heeft in dit beroep dd. 14 april 2022 reeds geargumenteed een eventuele weigering van het verzoek tot regularisatie en/of een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.⁴ Verzoekende partij heeft immers een medische regularisatie aangevraagd omdat zij vreest onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In die zin maakt het thans bestreden bevel tevens een schending uit van artikel 3 EVRM.

II.2.3. Vandaar is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet.

Verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar uw arrest nr.112 609 dd. 23 oktober 2013. Hoewel de situatie niet identiek is, is zij wel degelijk vergelijkbaar. Verzoekende partij heeft reeds een weigering tot medische verblijfsvergunning gekregen dd. 15 maart 2022 . Verzoekende partij heeft zich in beroep voorzien tegen deze beslissing.

Indien de weigering van de verlenging van de verblijfsvergunning zou vernietigd worden door Uw Raad, dan heeft verzoekende partij opnieuw verblijfsrecht en zou dit bevel dat definitief geworden is, sowieso vooronduidelijkheid zorgen in het rechtsverkeer.

De thans bestreden beslissing heeft met andere woorden geen enkel nut in het rechtsverkeer en zorgt enkel voor juridische onduidelijkheid.³ J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19.4 EHRM, Tanko v. Finland, nr. 23634/94, 19 mei 1994.10II.2.4.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het rechtzekerheidsbeginsel."

2.2. Vooreerst merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het beroep tegen de beslissing die de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaarde werd afgewezen met arrest nr. 275 009 van 6 juli 2022.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing moet vernietigd worden omwille van die beslissing, kan deze stelling niet gevolgd worden. In het arrest is geoordeeld dat de verwerende partij correct heeft beoordeeld dat de medische zorg die de verzoekende partij behoeft voor haar beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland, Marokko.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke grondslag: verzoekende partij is niet in het bezit van een geldig visum en is geen houder van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verzoekende partij toont niet aan dat deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij betwist of weerlegt niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Tevens merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De louter theoretische beschouwingen van de verzoekende partij doen hieraan niets af.

Waar de verzoekende partij opmerkt dat niets wordt teruggevonden over haar ernstige ziekte, merkt de Raad op dat tegelijk met de bestreden beslissing de aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd afgewezen en haar ter kennis werd gebracht, samen met het medisch advies van de arts-adviseur. Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk de ernstige gezondheidstoestand in aanmerking heeft genomen en dat de verzoekende partij weet waarom de medische problematiek geen verhindering uitmaakt om terug te keren naar het herkomstland. De verzoekende partij heeft tegen deze

afwijzing beroep aangetekend bij de Raad. Zij kent en begrijpt de redenen. De verwerende partij hoeft dezelfde motieven als in de beslissing tot ongegrondverklaring van haar aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet te herhalen in het bevel om het grondgebied te verlaten, de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont de schending van de formele motiveringsplicht niet aan.

2.4. De verzoekende partij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Verzoekende partij stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM geschonden zijn omdat de bestreden beslissing geen rekening houdt met verzoeksters gezondheidstoestand en hierover niet motiveert.

Vooreerst wijst de Raad erop dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van het EVRM geen motiveringsplicht voortvloeit, enkel een onderzoeksplicht. Uit het administratief dossier blijkt dat de huidige bestreden beslissing op 15 maart 2022 ter kennis werd gebracht, samen met de beslissing tot het ongegrond verklaren van de aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en met het onderliggende medische advies van de arts-adviseur van 19 mei 2021, allen op 15 maart 2022 ter kennis gegeven.

Het medisch advies stelde:

"(...)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.11.2021.

Aangeleverde medische documenten:

SMG d.d. 21-09-2021 van Dr. R. oogarts, met de volgende informatie:

o Netvliesloslating linker oog met ingreep

o Nabehandeling Raadpleging 12-06-2021 wegens visusstoornissen: netvliesloslating Ingreep 15-06-2021 verslag, ongecompliceerd Verslag ingreep 14-09-2021 Vermits er geen resultaten van de nazorg en het resultaat van de ingreep beschikbaar zijn, wordt een actualisatie aangevraagd ten einde tot een gefundeerd advies te komen.

Volgende documenten werden overgemaakt:

SMG d.d. 08-12-2021 van Dr. R., oogarts met de volgende informatie:

o Netvliesloslating linker oog met spoedconsult op 12-06-2021

o Ingrepen op 15-06-2021 en 14-09-2021, stabiele situatie

o Actuele therapie kunsttranen

o Opvolging door oogarts Verslag ingreep 14-09-2021 en 15-06-2021 Raadpleging 06-10-2021: geen bijzonderheden

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een dame van Marokkaanse origine betreft, actueel 46 jaar die behandeld werd voor een netvliesloslating met gunstig resultaat. De actuele therapie bestaat uit kunsttranen (niet gespecificeerd) en opvolging (de therapie met pred forte is gestopt). Een actieve invasieve therapie is niet meer nodig.

Er is geen tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen

“...”

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Betrokkene toont niet aan dat zij geen toegang heeft tot de benodigde zorg in het land van herkomst.

Verzoekster haalt aan dat de gezondheidszorg in Marokko ondermaats is en er sprake is van corruptie. Ze verwijst hierbij naar enkele algemene bronnen.

Betrokkene legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die aantonen dat deze algemene informatie op haar individuele situatie van toepassing is. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Bovendien dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds, ... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Er bestaan twee gezondheidssystemen in Marokko:

The Medical Assistance System (Régime d'Assistance Médicale of RAMED) voorziet in de medische basis behoeften

The Compulsory Medical Insurance (Assurance Maladie Obligatoire of AMO) dekt werknemers en gepensioneerden uit de private en publieke sector

Economisch zwakkere mensen kunnen een beroep doen op het RAMED-systeem.

Personen die onder het AMO-systeem vallen, krijgen behandelingen en medicijnen terugbetaald door de verzekering. Behandeling van een aantal ernstige, invaliderende ziekten of dure behandelingen die langdurige zorg vereisen worden beter vergoed. Het percentage van terugbetaling varieert tussen de 70 en 100 %.

Er zijn twee categorieën mensen die kunnen genieten van de voordelen van RAMED

:personen die als 'kwetsbaar' beschouwd worden: zij betalen een bijdrage van MAD 120 (+/-10 euro) per persoon

personen die als 'arm' beschouwd worden: zij kunnen gratis beroep doen op het systeem

Volwassenen zonder familie, alsook personen zonder verblijfplaats kunnen gratis genieten van het RAMED- systeem. Begunstigden van RAMED krijgen gratis eerste-, tweede- en derdelijnszorg in publieke ziekenhuizen, op voorwaarde dat ze eerst langsgaan in hun gezondheidscentrum. Om aanspraak te

kunnen maken op het RAMED-systeem moet men bewijzen dat men geen begunstigde is van AMO en dat men onvoldoende inkomsten heeft om de medische uitgaven te dekken. Begunstigden krijgen gratis behandeling en medicijnen in openbare voorzieningen. Betrokkene is 46 jaar oud en legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat zij in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Niets verhindert verzoekster derhalve om terug te keren. Het staat haar vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de verdere opvolging bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Marokko). (...)"

Hieruit blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de medische toestand van verzoekster vooraleer de bestreden beslissing te nemen.

De Raad herhaalt dat haar gezondheidstoestand uitvoerig werd onderzocht in het medisch advies van de arts-adviseur, haar ter kennis werd gegeven, dat de ernst ervan werd erkend, maar dat geoordeeld werd dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische noden voorhanden zijn in het herkomstland. De Raad ziet niet in welke andere onderzoeksmaatregel nog moest gemaakt worden voor het nemen van de bestreden beslissing en verzoekende partij verduidelijkt dit geenszins *in concreto*, maar sluit haar ogen voor andere beslissingen haar ter kennis gebracht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt onderzocht, wat op uitvoerige wijze is gebeurd in de procedure over de medische regularisatieaanvraag.

2.5. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet ook dat de verwerende partij rekening moet houden met het familieleven en het hoger belang van het kind. Ook deze onderwerpen moeten niet gemotiveerd worden in de bestreden beslissing, maar wel onderzocht.

In het administratief dossier is er een synthesesnota van 17 november 2021 (ook toegevoegd als stuk bij de nota met opmerkingen), waarin gemeld wordt dat de bestreden beslissing geldt voor het ganse gezin. De gezinseenheid komt aldus niet in gevaar. De verzoekende partij heeft één kind, geboren op 27 december 2016, en kent een jonge leeftijd.

Over het kind stelt de synthesesnota expliciet dat de belangen van het kind niet worden geschaad omdat het in zijn belang is dat de familiale cel niet wordt doorbroken en dat het kind samen met haar gezin (in dit geval de moeder als verzoekende partij) gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus hield de verwerende partij rekening met het hoger belang van het kind en het familieleven van de verzoekende partij. Het gegeven dat de verzoekende partij een lang verblijf heeft in België en het kind geboren is in België, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Overigens werd al geoordeeld in arrest nr. 252 906 van 15 april 2021 van de Raad (naar aanleiding van een beroep, ingediend tegen de beslissing die de aanvraag, gesteund op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaarde):

"De Raad merkt daarbij op dat artikel 8 van het EVRM het volgende voorschrijft:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In het kader van de beoordeling van het begrip “buitengewone omstandigheden” kan de aangevoerde grief enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, zoals in casu, moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel hieraan een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, is het hoger belang van het kind op zichzelf evenwel niet beslissend (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

2.2.4. Verzoekster betoogt vooreerst dat de motivering manifest tekortschiet wat haar minderjarige zoon, die in België geboren is, betreft. Zij wijst erop dat een terugkeer het kind uit zijn vertrouwde (school)omgeving zou weghalen, en stelt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind volledig genegeerd heeft, en zelfs ondergeschikt heeft gemaakt aan de moeder.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de verwerende partij heeft overwogen dat verzoekster niet uiteenzet waarom het feit dat haar zoon in België geboren is, een eventuele terugreis zou bemoeilijken. Ook het feit dat het kind hier naar school gaat, kan volgens de verwerende partij niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, daar verzoekster niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst verkregen kan worden, en de scholing van het kind ook geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is.

De gemachtigde heeft dus wel degelijk de belangen van verzoeksters zoon onderzocht, en er moet worden vastgesteld dat verzoekster het oordeel dat scholing in het land van herkomst mogelijk is niet betwist. Het komt aan verzoekster toe om de motivering met concrete argumenten als fout, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te laten doorgaan. Zij blijft daartoe in gebreke.

Verzoeksters stelling dat de gemachtigde de bal onterecht terugkaatst door te overwegen dat zij niet aantoont dat zij niet kan terugkeren, volstaat evenmin om deze motieven onderuit te halen. Zoals reeds is uiteengezet, komt het immers aan de betrokken vreemdeling zelf toe om bij de aanvraag het bestaan van buitengewone omstandigheden aan te tonen. Verzoekster beperkt zich op dat vlak door een algemene verwijzing naar haar lange verblijfsduur in België en poneert dat een terugkeer naar Marokko een grote invloed zal hebben op haar zoontje, doch zonder één en ander te concretiseren. Nochtans kan dat van haar wel worden verwacht, gelet op de jonge leeftijd van het kind dat geboren is op 27 december 2016. Immers onderstreepte het EHRM reeds het belang van de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60). Verzoekster brengt geen concrete argumenten aan waaruit zou blijken dat een terugkeer van haar zoon in haar gezelschap, opdat zij in haar land van herkomst een aanvraag voor een verblijfsmachtiging kan indienen, in strijd zou zijn met diens hoger belang.

Ook door aan te voeren dat het hoger belang van het kind ondergeschikt gemaakt zou worden aan de moeder, slaagt verzoekster er niet in de motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten. Uit het voorgaande blijkt immers dat, hoewel de gemachtigde er inderdaad op heeft gewezen dat de scholing van

het kind steeds plaatsvond in illegaal verblijf en dat het verzoekster zelf is die de belangen van het kind geschaad heeft door zich te nestelen in dergelijk verblijf, hij het daar niet bij heeft gelaten, en heeft onderzocht of er iets aan in de weg zou staan dat het kind naar het land van herkomst kan terugkeren en daar kan worden geschoold, quod non. De verwijzing naar de gedrag van verzoekster blijkt dus geen determinerend motief uit te maken, en heeft het onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, mede in het licht van de situatie van haar zoon, niet in de weg gestaan. 2.2.5. In de tweede plaats voert verzoekster aan dat haar privéleven, dat geschaad zou worden door een terugkeer, en de elementen die wijzen op haar integratie in België in de bestreden beslissing ten onrechte niet worden onderzocht en louter als argumenten ten gronde worden aanzien.

Dienaangaande wijst de verwerende partij terecht op de vaste rechtspraak van de Raad van State, die van oordeel is dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Deze motieven kennen kracht van gewijsde en in wezen voegt de verzoekende partij geen nieuwe elementen toe sedert het bestaan van het arrest (buiten de medische problematiek). De motieven van dit arrest blijven onverkort gelden.

De schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke wijze zij dit artikel geschonden acht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.7. De verzoekende partij voert de schending van artikel 3 van het EVRM aan, gerelateerd aan haar stelling dat geen beschikbare en toegankelijke behandeling voor haar ziekte voorhanden is in het herkomstland.

Supra is al aangetoond dat dit uitgangspunt van de verzoekende partij verkeerd is.

Bovendien, in de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt:

"The Court considers that the "other very exceptional cases" within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness."

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder "andere uitzonderlijke gevallen" wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel

3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. De verzoekende partij toont dergelijke omstandigheden niet aan.

Verschillende jaren verblijf omwille van medische redenen volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen wanneer niet wordt aangetoond dat de behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.8. De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de eerdere bespreking blijkt geenszins dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

De verzoekende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat haar beroep, gekend onder rolnummer RvV 273 959, leidt tot de nietigverklaring van de beslissing die haar aanvraag, gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond verklaart. Dit is niet het geval, wat blijkt uit arrest nr. 275 009 van 6 juli 2022.

2.9. Uit de gehele bespreking blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing berust op een onjuiste feitenvinding, niet correct is beoordeeld en kennelijk onredelijk is. Dit volstaat om de bestreden beslissing te schragen zodat de schending van de materiële motiveringsplicht niet is aangetoond. Evenmin heeft de verzoekende partij waar kunnen maken dat de bestreden beslissing geen rekening hield met alle dienstige stukken.

2.10. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN